

Nr 64

Av herr Jansson, angående uppvärmningen av bostadslägenheter.

I tidningarnas insändarspalter och till de lokala hyresgästorganisationerna föres frågan på tal om den bristande uppvärmningen av bostadslägenheter. Detta förekommer i en utsträckning som tyder på att frågan har stor aktualitet. Den utgör ett både sanitärt och ur trivselsynpunkt viktigt problem.

Behovet av rumstemperatur är givetvis olika för olika åldrar liksom för olika människor. Det växlar också för dem som först mot dagens slut tar sin bostad i besittning än för familjer med barn, hemmavarande icke helt friska samt äldre människor. Går man till hälsovårdsstadgan framgår det av dess 16 §, punkt d) att boningsrum »skall kunna hållas tillfredsställande uppvärmt». Detta är tyvärr långt ifrån vad som är det faktiska förhållandet. Vid tvister om vad som är att anse som tillfredsställande eller för låg rumstemperatur åberopas »gällande praxis». Under tiden för det andra världskriget och därefter förekom fall då utslag avkunnades, som därefter blivit riktningsgivande. Exempelvis förekom i regeringsrätten ett mål den 9 december 1952, varvid ägaren av viss fastighet vid vite ålades »att sköta den centrala värmeanläggningen på sådant sätt att bostadslägenheterna kunna hållas uppvärmda till en temperatur, som — frånsett tillfälliga svängningar på en eller annan grad — icke understiger $+17^{\circ}\text{C}$ under tiden från kl. 7 t. o. m. kl. 21 samt $+15^{\circ}\text{C}$ under den övriga delen av dygnet». Även för helt friska och vuxna personer måste en sådan temperatur betecknas som absolut för låg.

Särskilt på orter med stark bostadsbrist föreligger inte chansen för hyresgäst att i fastighet där högst otillfredsställande uppvärmning råder flytta till annan bättre bostad. Enerverande kontroverser för att söka vinna rättelse, varvid resultatet kan bli att motparten stöder sin hållning på den otillfredsställande utformningen av hälsovårdsstadgan jämte såväl praxis som rättsfall, utgör sammantaget ett förhållande som på intet sätt kan betecknas som en rimlig ordning i nuvarande tid.

En precisering av vad som avses med »tillfredsställande uppvärmt» borde enligt min mening vara utsagt i hälsovårdsstadgan. Erfarenheterna från den standard beträffande rumstemperatur som framför allt de allmännyttiga och kooperativa bostadsföretagen erbjuder de boende borde inskrivas i stadgan. Exempelvis ca $21\text{--}22^{\circ}\text{C}$ dagstemperatur. Det kan invändas att parterna på bostadsmarknaden borde kunna avtalsvägen komma till rätta

med besvärligheterna på detta område. Rådande fakta utgör bekräftelse på att detta uppenbarligen inte varit möjligt att i praktiken uppnå. Den omständigheten att hälsovårdsstadgan över huvud taget tar ställning till bl. a. frågan om »tillfredsställande rumsuppvärmning» talar för att detta sker på ett sådant sätt, att de boende skyddas mot obehag av det slag jag påtalat i denna motion.

Med hänvisning till det anförda får jag sålunda föreslå,

att riksdagen måtte besluta om sådan ändring av hälsovårdsstadgans § 16 i enlighet med vad i denna motion förordats, samt

att vederbörande utskott måtte utarbета och för riksdagen framlägga förslag till ändrad lagtext.

Stockholm i januari 1965

Axel Jansson